

EDITORIAL. HUMANITATS DIGITALS I MEDIEVALISME**Comitè Editorial de SVMMA**e-mail: revistasvmma.ircvm@ub.edudoi: [10.1344/Svmma2018.12.1](https://doi.org/10.1344/Svmma2018.12.1)

Parlar d'Humanitats Digitals és obrir una porta a un món apassionant, immens i fins i tot inquietant. Pels que vam escriure els nostres primers articles amb màquina d'escriure i vam atrevir-nos amb l'ordinador per redactar la tesi doctoral, el món de la informàtica ha estat sempre un repte a l'hora que un motiu de reflexió sobre els canvis que s'anaven introduint en la nostra manera de treballar. Potser per la nostra feina, marcadament intel·lectual, hem pogut reflexionar sobre les noves possibilitats que s'han anat succeint en el temps, sovint de forma vertiginosa, i hem anat incorporant la tecnologia digital a la docència, la recerca i la difusió a cop de voluntat i valentia. Pel camí hem vist companys que no els ha estat fàcil entrar en el món digital i que, amb molt d'esforç, han superat pors i dificultats. Altres mai no s'hi han adaptat del tot i han viscut les innovacions tecnològiques amb recança, desconfiança i fins i tot amb resistència.

Ara mateix no hi ha cap àmbit del nostre entorn professional que no estigui marcadament digitalitzat i tots ens hem adaptat a aplicatius, apps, webs, twitts i altres espais virtuals a través dels quals ens comuniquem i ens informem. Contràriament al què podria sembla, tot aquest procés de digitalització no ens ha servit per rebaixar la càrrega de treball sinó que, tot al contrari, la feina s'ha multiplicat i sobretot, s'ha accelerat.

Els més joves, que progressivament s'han incorporat al món de la recerca i la docència en humanitats, han viscut sempre en un entorn digitalitzat, són nadius digitals i poc o gens han reflexionat sobre aquesta realitat. La seva habilitat digital, però, ve condicionada per l'ús que han fet d'aquests recursos en la seva quotidianitat. La possibilitat d'establir contacte immediat els ha permès viure la seva vida personal sense planificar i troben natural no saber anar d'un lloc a l'altre si no compten amb el suport de les eines d'ubicació accessibles des d'aparells mòbils. Alguns han volgut veure una bretxa digital entre generacions, però som molts els que estem al mig, tapant aquest tall, i establint ponts entre uns i altres. I aquí és on volíem anar a parar, ja que no hi ha res més estimulante que l'intercanvi generacional d'experiències. Contràriament a allò que podia passar vint anys enrere, actualment els més joves tenen molt a aportar en relació als recursos digitals aplicats a la docència, la recerca i la difusió.

En aquest sentit l'Institut de Recerca en Cultures Medievales és un bon exemple d'integració generacional i d'accions que es poden emmarcar dins el què anomenem Humanitats Digitals.

Hem generalitzat la utilització habitual d'eines informàtiques en la recerca, amb la digitalització de textos, la fotogrametria, les restitucions en 3D, les aplicacions GIS; així com el seu us en la docència, amb la creació de MOOC's, la implementació de portafolis digitals, la realització de xats i també en la difusió, amb la publicació de la revista en format exclusivament digital, la generalització de web's especialitzades, la participació en blogs de difusió i en iniciatives destinades al turisme amb mitjans digitals.

Tot això ha estat possible per la flexibilitat en la comunicació entre els membres més grans i més joves que formen part de l'IRCVM i, especialment amb l'associació d'estudiants ARDIT. Els més grans podem oferir i transmetre experiència, coneixements i reflexió als més joves que han d'aportar-nos noves eines, nous formats i noves accions. De la fusió d'aquestes dues realitats en poden sortir, enfocaments de la recerca absolutament impensables fa uns anys, entorns d'aprenentatge interactius amb una capacitat de transmissió de coneixements de molta qualitat i formats de difusió de la nostra feina de gran abast. De fet molts ja ho estem fent i els resultats són espectaculars, sempre i quan tinguem clar que la digitalització no ha de ser sinònim de baixa qualitat. Les eines digitals són això, eines, i de nosaltres dependrà l'ús que en fem i el profit que en traiem.

Síntesi, fusió, articulació profunda entre analògic i digital, entre llibre i imatge, entre reflexió i immediatesa, aquesta és la direcció que proposem per avançar en les humanitats, investigant, formant-nos i oferint els resultats a la comunitat. El potencial és immens i nosaltres estem decidits a continuar el camí en la digitalització del medievalisme, sense renunciar a un alt nivell de qualitat.